

Votre Programme Matmidim

Semaine du 2 au 6 juin 2024

Souguia n°129

ת"ס

Matmidim

Programme d'étude Mondial

Sujet de la semaine :

Kavod Habriot (2)

Une Halakha peut-elle être repoussée pour Kavod Habriot ?

- Avéra Béchoguègue -

Etude dédiée à

La Refoua chelema de

Annaelle bat Sophie Rivka, Rakheli bat Lisa

Chimon ben Juliette, Juliette bat Marcelle

Guershon ben Sarah, Haim Dan ben Juliette

Tephila avant le Limoud

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁלֹא יֵאָרַע דְּבַר תְּקֵלָה עַל יָדֵי, וְלֹא אֶכְשַׁל בְּדַבַּר הַלְכָה, וְיִשְׁמְחוּ בִּי חֲבֵרֵי, שְׁלֹא אֵמַר עַל טְמֵא טְהוֹר וְלֹא עַל טְהוֹר טְמֵא, וְלֹא עַל מִתָּר אָסוּר וְלֹא עַל אָסוּר מִתָּר, וְלֹא יִכְשְׁלוּ חֲבֵרֵי בְּדַבַּר הַלְכָה וְאֶשְׂמַח בָּהֶם. כִּי יִי יִתֵּן חֲכָמָה מִפִּי וְדַעַת וְתְבוּנָה. גַּל עֵינַי וְאַבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרָתְךָ

Tephila après le Limoud

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ יי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁשִׁמְתָּ חֻלְקֵי מִיּוֹשְׁבֵי בֵּית הַמְּדֻרָשׁ. וְלֹא שִׁמְתָּ חֻלְקֵי מִיּוֹשְׁבֵי קְרָנוֹת. שְׂאֲנִי מְשֻׁכִּים וְהֵם מְשֻׁכִּימִים. אֲנִי מְשֻׁכִּים לְדַבְרֵי תוֹרָה וְהֵם מְשֻׁכִּימִים לְדַבְרֵי בְטָלִים. אֲנִי עֹמֵל וְהֵם עֹמְלִים. אֲנִי עֹמֵל וּמְקַבֵּל שְׂכָר וְהֵם עֹמְלִים וְאֵינָם מְקַבְּלִים שְׂכָר. אֲנִי רֵץ וְהֵם רָצִים. אֲנִי רֵץ לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא, וְהֵם רָצִים לְבָאָר שְׁחַת. שְׁנֵאָמַר וְאַתָּה אֱלֹהִים תוֹרְדֵם לְבָאָר שְׁחַת. אֲנֹשֵׁי דְמִים וּמְרָמָה לֹא יִחְצוּ יְמֵיהֶם, וְאֲנִי אֶבְטַח בְּךָ

Le Rambam et le Roch sont en Mahloket en ce qui concerne d'empêcher quelqu'un de faire une Avéra Béchoguégue lorsque cela implique un Bizayone. Les Poskim sont partagés comment trancher et expliquer leur Mah'loket.

Bon Limoud sur Matmidim !

Programme du dimanche

Selon vous, Rav Ada bar Ahavah était-il obligé de faire son acte rapporté dans cette Guemarra ?

מי שמתו פרק שלישי ברכות כ.

תעשה שאני: אמר ליה רב פפא לאב"י מאי שנא ראשונים דאתרחיש להו ניסא ומאי שנא אנן דלא מתרחיש לן ניסא? אי משום תנויי בשני דרב יהודה כולי תנויי בנויקין הוה ואנן קא מתנינן שיתא סדרי וכי הוה מטי רב יהודה בעוקצין? האשה שכובשת ירק בקדרה ואמרי לה? זיתים שכבשן בטרפיהן מהורים אמר היות דרב ושמואל קא חזינא הכא ואנן קא מתנינן בעוקצין תליסר מתיבתא ואילו רב יהודה כי הוה שליף חד מסאניה אתי מטרא ואנן קא מצערינן נפשין ומצוח קא צוחינן ולית דמשגח בן אמר ליה קמאי הוה קא מסרי נפשיהו אקדושת השם אנן לא מסרינן נפשין אקדושת השם כי הא דרב אדא בר אהבה חזייה לההיא כותית דהות לבישא? כרבלתא בשוקא סבר דבת ישראל היא קם קרעיה מינה אגלאי מילתא דכותית היא שיימוה בארבע מאה זוזי א"ל מה שמך אמרה ליה מתון אמר לה מתון מתון ארבע מאה זוזי שויא: רב גידל הוה רגיל דהוה

בנויקין הוה. לא היו גדולים בכל גמרא של ד' סדרים אלא? במלתא צבי שלנו. והאי מילתא נקט הכא משום דמירי שמוסרין נפשם על קדושת השם ועד השתא איירי נמי צמי שמצוה עלמנו על קדושת השם לפשוט כלאים צשוק: האשה שכובשת ירק או זיתים שכבשן בטרפיהן. משנה היא צמס' עוקצין? טהורים. שמוסרין זיתים עם העלין כדי לאחזן צהן דהוה להו עלין יד לזיתים להביא להם טומאה כדאמרינן צהעור והרוטב (חולין ק"ט). שהיד מביא טומאה על האוכל ואם כבשן בטרפיהן צחומן צטלה תורת יד מן העלין לפי שהכבישה מרקבתן ומרכבתן ואינן ראויין שוב לאחזן צהן: הויום דרב ושמואל קא חזינא הכא. כלומר טעם המשניות הללו קשה עלי ככל הקושיות שהיו שני רבותי מתקשין צהן בכל הגמ': צתליסר מתיבתא צי"ג פנים יש צינינו משנה וצרייתא של ששה סדרים ומסכת עוקצין גס היא צי"ג פנים כגון משנת רבי ור' חייה ומשנת בר קפרא ולוי ותנא דבי שמואל והכי אמרינן צמסכת נדרים (דף מ"א). רבי מתני הלכתא צי"ג פנים: כרבלתא. שם לצוש חשוב כמו פטשיהון וכרבלתהון (דניאל ג): מסון מסון. לשון מאתן: ד' מאות. צ' פעמים צ' מאות כלומר השם גרס לי. לשון אחר מתון מתון לשון המתנה אם המתנתי הייתי משתכר ד' מאות זוז:

מהרש"א חידושי אגדות

דהות לבישה כרבלתא כו'. פירוש בערוך בגד אדום כגון כרבלתא דתרנגולא שאין דרך בבית ישראל להתכסות בו שהוא פריצות ומביא לדבר עבירה עכ"ל:

הערות הגרי"ש אלישיב מסכת ברכות דף כ עמוד א

"מסרי נפשיהו על קדושת השם". ופרש"י במי שפושט כלאים בשוק מבזה נפשו על קדושת השם, והפירוש בכך שמי שעושה דברים שהם נגד טבעו הוא מסירות נפש. ולפי"ז מה שמבואר הכא במעשה דר' אדא בר אהבה אף שאי"ז בבגדו עצמו ככלאים, מ"מ בכך שלא חישוב אם ישראלית היא זו או עכו"ם היא ועי"ז יתחייב בתשלומין, הוא מסירות נפשו לכך שלא בדק זאת, מחשש שמא מכשיל אשה ישראלית אפי' רגע כמימרא, בין לדעות הראשונים שהוא משום כלאים, ובין לדעת הערוך שהוא משום בגד פריצות, לא חס על ממון עצמו עבור קדושת השם.

Programme du lundi

רמב"ם הלכות כלאים פרק י הלכה כט

הרואה כלאים של תורה על חבירו אפילו היה מהלך בשוק קופץ לו וקורעו עליו מיד, ואפילו היה רבו שלמדו חכמה, שאין כבוד הבריות דוחה איסור לא תעשה המפורש בתורה, ולמה נדחה בהשב אבדה מפני שהוא לאו של ממון, ולמה נדחה בטומאת מת הואיל ופרט הכתוב ולאחותו, מפי השמועה למדו לאחותו אינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה, אבל דבר שאיסורו מדבריהם הרי הוא נדחה מפני כבוד הבריות בכל מקום, ואף על פי שכתוב בתורה לא תסור מן הדבר הרי לאו זה נדחה מפני כבוד הבריות, לפיכך אם היה עליו שעטנז של דבריהם אינו קורעו עליו בשוק ואינו פושטו בשוק עד שמגיע לביתו ואם היה של תורה פושטו מיד.

רדב"ז הלכות כלאים פרק י הלכה כט

[כט] הרואה כלאים של תורה וכו'. פ' מי שמתו מימרא דרב יהודה ורבינו גורס המוצא כלאים פושטו אפי' בשוק ולא גריס המוצא כלאים בבגדו ומשמע ליה דלא קאי על הלבוש בעצמו אלא על איניש דעלמא שראה כלאים על חבירו. ומה שאמר קורעו למד כן מההיא עובדא דרב אדא בר אהבה חזי להך אתתא דהוה לבשה כרבלתא בשוקא קם קרעה מינה ומסתברא דאינו רשאי לקורעו אם הוא רוצה לפושטו. ומה שכתב ואפי' היה רבו. למד כן מדמסיים בה אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה' כל מקום שיש חלול השם אין חולקין כבוד לרב והפוסקים אחרונים חלוקים על רבינו בדין זה ועיין בדבריהם כי לא באתי אלא לבאר דברי רבינו ז"ל:

טור יורה דעה הלכות כלאי בגדים סימן שג

המוצא כלאים בבגדו אם הם דאורייתא פושטו אפילו בשוק ואם הוא כלאים דרבנן והוא בשוק א"צ לפושטו וכן אם הוא בבית המדרש א"צ למהר בשבילו לצאת משם כתב הרמב"ם הרואה כלאים של תורה על חבירו אפילו הוא בשוק קורעו מעליו אפילו הוא רבו שלמדו חכמה וא"א הרא"ש ז"ל כתב אף על פי שהמוצא כלאים דאורייתא פושטו אפילו אם הוא בשוק דוקא שהלבוש מוצאו בעצמו שהוא מזיד אבל הרואה כלאים על חבירו והלבוש אינו יודע א"צ לומר לו בשוק עד שיגיע לביתו דמשום כבוד הבריות ישתוק ואל יפרשנו משוגג

דרך אמונה [רב חיים קנייבסקי] הלכות כלאים פרק י הלכה כט

(קכו) הרואה כלאים של תורה כו'. (רמט) ואין נ"מ אם הלבוש שוגג או מזיד (רנ) וי"א שאם הלבוש שוגג ואינו יודע כלל שהוא כלאים א"צ לומר לו בשוק (רנא) עד שיגיע לביתו כדי שלא יתחייב לפושטו מיד בשוק (רנב) רק יאמר לו שילך משם לביתו ושם יאמר לו דבר הנצרך לו מאד (רנג) אבל בתשו' שאגת ארי' הוכיח שדעת רוב הראשונים כדעה ראשונה שאין נ"מ בין שוגג למזיד:

ציון ההלכה על דרך אמונה : (רמט) מעשה רוקח: (רנ) יו"ד סי' ש"ג ס"א ובש"ך: (רנא) ש"ך שם: (רנב) בתי כלאים אות קמ"ג וכו"כ בתפארת שמואל על הרא"ש: (רנג) פ"ת וכן הסכים ביד אברהם ובחדרי דעה ע"ש:

בית יוסף יורה דעה סימן שג

וכתב עוד שם הרא"ש ירושלמי (כלאים פ"ט ה"א) הרי שהלך בשוק ונמצא לבוש כלאים תרין אמוראין חד אמר אסור וחד אמר מותר מאן דאסר דבר תורה ומאן דמתיר כרבי זירא דאמר גדול כבוד הבריות שדוחה את המצוה בלא תעשה שעה א'. תני אין מדקדקין לא במת ולא בכלאים בבית המדרש ר' אמי הוה יתיב ומתני אמר חד לחבריה את לבוש כלאים אמר ליה ר' אמי שלוף מנך והב ליה (עכ"ל הירושלמי) וסבר רבי אמי כאמורא דשרי אי נמי בכלאים דרבנן אי נמי בכלאים דאורייתא ודאי המוצא כלאים בבגדו אין חכמה ואין תבונה לנגד ה' וצריך לפושטו אפילו בשוק אבל אם אדם רואה כלאים בבגדי חבירו והלבוש כלאים אינו יודע אין לומר לו בשוק עד שיגיע לביתו דמשום כבוד הבריות ישתוק ולא יפרשנו עכ"ל וכתב רבינו כאן כדברי התירוץ השני. וכן כתב סמ"ג (לאוין רפג פא:):

כתב הרמב"ם הרואה כלאים של תורה על חבירו אפילו הוא בשוק קורעו מעליו וכו'. נראה שטעמו מפני שהוא ז"ל גורס בההיא דרב יהודה שכתבתי בסמוך המוצא כלאים פושטו אפילו בשוק ואינו גורס בגדו והמוצא כלאים על חבירו קאמר דמפשיט אותו אפילו בשוק ומשמע ליה דפושטו על ידי קריעה קאמר מההוא עובדא דאיתא התם (כ.) דרב אדא בר אהבה חזיא ליההיא איתתא דהות לבישא כרבלתא בשוקא קם קרעה מינה:

Programme du mardi

דרישה יורה דעה סימן שג

אבל (המוציא) [הרואה] כלאים על חבירו והלבוש אינו יודע וכו'. אין להקשות מהוא חסיד דראה עכו"ם שלבש כלאים והלך בשוק והוא סבר שהוא יהודי והפשיטו בשוק והפסיד על ידי זה ד' מאות זהובים (ברכות כ א) ואין לומר שהחסיד ידע שלבשו מזיד שהרי לא ידע וסבר שהוא יהודי והיה עכו"ם די"ל דלא שייך למימר שהלבוש שוגג אלא כשיש חוט פשתן בבגד צמר ואינו נראה וכל כיוצא בו והוא מעשה היה דהכלאים היה לעינים צמר ופשתן בהדדי ולפי סברת החסיד שהיה סבור שהוא יהודי לא שייך למימר דילמא שוגג היה וק"ל:

ב"ח יורה דעה סימן שג

ב כתב הרמב"ם הרואה כלאים של תורה וכו'. כלומר מדברי הרמב"ם משמע דאף על פי דהלבוש אינו יודע שהוא כלאים אלא הרואה בלבד יודע אפילו הכי קורעו מעליו אבל הרא"ש מפרש דוקא שהלבוש בעצמו מצאו דהשתא הוי מזיד אם אינו פושטו צריך לפושטו אפילו בשוק אבל אם הלבוש אינו יודע אין צריך לומר לו בשוק וכו' דכיון דאין חיוב אמירה זו אלא מדרבנן דאסמכיה אולפני עור לא תתן מכשול (ויקרא יט יד) גדול כבוד הבריות שדוחה לא תעשה שבתורה ואין צריך לומר לו בשוק עד שיגיע לביתו זהו דעת רבינו אבל לפע"ד נראה דגם הרמב"ם לא אמר דקורעו מעליו בשוק אלא היכא שהוא מזיד דיודע שהוא לבוש כלאים של תורה ואינו פושטו אבל אם אינו שוגג אינו חייב לקורעו מעליו אלא שותק עד שיגיע לביתו ואחר כך מודיעו שהוא לבוש כלאים של תורה ואין כאן מחלוקת והכי נקטינן:

מעשה רקח הלכות כלאים פרק י הלכה כט

[כט] הרואה כלאים וכו'. פשטן של דברי רבינו שאינו מחלק בין אם הלבוש כלאים שוגג או מזיד דכיון שהרואה מכיר בו שהוא כלאים דאורייתא קופץ בו וקורעו עליו. ונראה להביא ראיה לזה מהוא עובדא דאיתא בברכות דף כ' דרב אדא בר אהבה חזייה לההיא כותית דהוה לבישא כרבלתא בשוקא סבר דבת ישראל הות קם קרעיה מינה וכו' משמע דאף שאין הלבוש יודע בו קאמר דהא גבי גויה אין לחלק בין שוגג למזיד ואין לומר דדרך מלבוש זה להיות בו כלאים ודאי והו"ל מזיד גמור דהרי רש"י ז"ל פי' כרבלתא לבוש חשוב כמו פטשיהון וכרבלתהון ע"כ (וחש) [וחס] לנו לומר שאותם הצדיקים היו לובשים כלאים דאורייתא אלא ודאי דבזה המלבוש היה מעורב בו כלאים ואף שהיה חשוב לא נמנע אותו חכם לקיים מצוותו. שוב ראיתי להטור יו"ד סי' ש"ג שאחר שהביא דברי רבינו הזכיר דברי הרא"ש ז"ל שמחלק בין שוגג למזיד משמע דהבין דרבינו אינו מחלק בהכי ולדברי הרא"ש ז"ל יש לידחק דאותה כרבלתא היה בה כלאים מפורסם ונראה לעינים דהו"ל מזיד גמור וכן מצאתי להדרישה ופרישה ז"ל וראיתי להרב ב"ח ז"ל שרצה לפרש דברי רבינו שגם הוא מחלק בין שוגג למזיד עיין שם ומהמעשה שהזכרנו לא משמע הכי:

Programme du mercredi

שולחן ערוך יורה דעה הלכות כלאי בגדים סימן שג סעיף א

הרואה כלאים של תורה על חבירו, אפילו היה מהלך בשוק, היה קופץ לו וקורעו מעליו מיד, ואפילו היה רבו. (וי"א דאם היה הלוש שוגג, אין צ"ל בשוק, דמשום כבוד הבריות ישתוק, ואל יפרישנו משוגג) (טור בשם הרא"ש). ואם היה של דבריהם, אינו קורעו מעליו ואינו פושטו בשוק, עד שמגיע לביתו. (וכן בבית המדרש אין צריך למהר לצאת) (טור). ואם היה של תורה, פושטו מיד.

ש"ך יורה דעה סימן שג

דאם היה הלוש שוגג. דהיינו שאינו יודע כלל שהוא כלאים אבל אם אחר שמצאו ישהנו עליו נמצא שהוא משהה אותו במזיד עליו, כן משמע בטור וכ"כ ב"י:

פתחי תשובה יורה דעה סימן שג

דאם היה הלוש שוגג עיין בשו"ת שאגת אריה סימן נ"ח שחולק על זה:

ערוך השולחן יורה דעה סימן שג סעיף ב

מדבריו [של הרמב"ם] מבואר שהיה גורס בברכות [י"ט ב] המוצא כלאים בבגד חבירו ולא בבגדו כגרסתנו ולכן אף על גב שהלוש הוא שוגג מ"מ מחוייב להגיד לו והטור בשם הרא"ש חולק עליו דדווקא כשהלוש מוצא בעצמו שהוא מזיד ולא הרואה על חבירו והלוש לא ידע והוא שוגג ישתוק משום כבוד הבריות ע"ש דזה מקרי שב ואל תעשה שהותרה מפני כבוד הבריות כדאמרין שם והרמב"ם סובר דזה מקרי קום ועשה כיון שהוא יודע מזה ורבינו הרמ"א הביא דעת הטור ע"ש מיהו זה וודאי מודה הרמב"ם דבדרבנן גם בבגדו כשהוא רואה א"צ להסירו בשוק עד שיבא לביתו ובירושלמי משמע כדעת הרא"ש ואין ללמוד מזה לשארי איסורים כשראובן יודע ששמעון עובר איסור תורה ושמעון שוגג בדבר שא"צ להגיד לו דשאני הכא שהוא לשעה קלה דכשיבא לביתו יגיד לו ויפשוט אבל באיסור תמידי מחוייב להגיד לו [נוב"י סל"ה] ואפילו באיסור דרבנן תמידי נ"ל דמחוייב להגיד לו ואין למנוע מצד כבוד הבריות וכן כשיושב בבית המדרש ורואה עליו כלאים דרבנן א"צ למהר לצאת ולא כן בכלאים דאורייתא ועי' לקמן סי' שע"ב:

ברכי יוסף יורה דעה סימן שג

א. דין א. הגהה. היה הלוש שוגג אין צריך לומר לו וכו'. זהו דעת הרא"ש (נדה פ"ט הל' כלאי בגדים סי' ו) והטור. והקשה מהר"ש חייין בביאורו (בני שמואל) לח"מ סימן כ"ח דף ל"ה ע"ג, דהטור כתב לעיל סימן רמ"ב ולאפרושי מאיסורא כגון שרואה לאדם עובר עבירה מפני שאינו יודע שהוא אסור, או מפני רשעו, מותר להפרישו ולומר לו שהוא אסור אף בפני רבו, שבכל מקום שיש חילול ה' אין חולקין כבוד לרב, הרי דמשום הפרשת שוגג נמי ידחה כבוד רבו. ותירץ דשאני כלאים שיש תקנה להפרישו כשילך לביתו, אבל בענין הוראת ת"ח אם לא יפרישנו עתה לעולם יהיה בטעותו ולא יפרישנו כל זמן שרבו קיים. או אפשר דגנאי הוראת ת"ח בפני רבו אינו גנאי כל כך, ולכך אפילו משוגג יפרישנו. ואח"כ דחה הרב ז"ל תירוץ שני. ע"ש. והראשון קשה הימנו, דמשכחת לה שלא יורה בפני רבו והאחר לא ישאר בטעותו, כי אחרי כן ישלח דברו בפני רבו בדרך משא ומתן, ורבו הוא ירבה לשלוח להזהיר לאותו שעבר, ויודיענו כי טועה הוא ויפרישנו.

אמנם נראה דיש לחלק בין זו ובין ההיא דסימן רמ"ב, דהכא בדין זה דהכבוד הוא ללוש בגד כלאים, אמרי' דכשהוא שוגג דין הוא לכבודו, דכיון שהוא שוגג מסתברא לשמור כבודו, אבל בענין הוראה לפני רבו, דהכבוד אינו לאותו העושה בשוגג כי אם לרבו, לא אהני מה שעושה האחר האיסור בשוגג לכבוד לרבו, דלא משגחינן בכבוד אלא כשהכבוד הוא למי שעושה האיסור והוא שוגג, כי הכא בלוש כלאים, אבל כשהכבוד לא לו יהיה רק לרבו, אין חילוק אם האחר שוגג או מזיד, דכל מקום שיש חילול ה' בין שוגג בין מזיד אין חולקין כבוד לרב, משא"כ בדין זה דהכבוד הוא לזה עצמו שהוא שוגג, אז כיון דהכבוד והשוגג הוא בחד גברא, מכבדינן ליה. ועוד יש לצדד ולהרחיב הענין כאשר יראה המעיין בעין יפה עיניו תחזינה משרים.

Programme du jeudi

קהילות יעקב מס' שבועות סימן כו

ועיקר יסוד דברי החוסי [שגם כשהוא קו"ע אלל אדם אחר מקרי קו"ע ואינו נדחה מפני כה"צ] הוא מחלוקת הפוסקים והבא כהגו"ק חלו"ה סי' ל"ה, והוא דבבבבב דף י"ט אמרין המולא כלאים בבבב פושטו אפילו בשוק ומפרש בגמרא הא דלא נדחה איסור כלאים מפני כה"צ בדרך שנדחה פכה ומילה בשביל קבורה ממ"ל משום דהתם הוא שוא"ת אבל לנישה כגאים הוא עבירה בקו"ע, וכאז הרמב"ם ז"ל דגם המולא כלאים בבבב חבירו בשוק פושטו ממנו, והוא משום שגירסת הרמב"ם ז"ל היתה המולא כלאים בשוק [ולא כגירסתו "בבבב"] והיינו כשמולא על חבירו כלאים פושטו כ"י וחזין מה דמפאה שעבירה דכלאים היא בקו"ע אלל חבירו, מחוייב אדם אחר המולא את הכלאים לפושטו ממנו אפי"ש שבמניעתו מה אינו אלל עבירה בשוא"ת, מ"מ כיון שאלל חבירו זהו עבירה דקו"ע מחוייב המולא לפושטו ממנו וזהו כשיעת החוסי בחירולם השני דקו"ע דשל חבירו נמי מקרי עבירה דקו"ע לענין שאינו רשאי זה להיות בשוא"ת מפני כה"צ, אבל דעת הרא"ש ז"ל הוא דדוקא מולא בבבב של עלמו פושטו כ"י משום שהוא עושה עבירה בקו"ע אלל המולא על חבירו כלאים אינו פושט ממנו אם הוא שוגג [דאם הוא מזיד הלל אז הביבש עלמו מחוייב לפשוט וכשאינו פושט עובר במזיד על ד"ת וכ"ע לריבין לכו"פ לאפרושי מאיסורא] והוא משום דכשהלובש שוגג על"י ידי"י עלמו לא חל חובה הפשטה כל זמן שאינו יודע מהאיסור, ולגבי אחרים שמכירין הכלאים אינו אלל איסור בשוא"ת

מה שאינם מודיעים לו שזה כלאים ונת מפשיטין בבבב ממנו ע"ש היבב בבבב בבבבב פלוגתא זו דהרמב"ם ז"ל והרא"ש ז"ל דהרמב"ם ז"ל סובר דקו"ע של איש אחד מחייב שלא יהא נדחה מפני כה"צ אפי' לגבי אחרים שאינו אלל שוא"ת, והרא"ש ז"ל סובר דקו"ע שאלל אחר לא מקרי אלל אחרים עבירה דקו"ע שדחה כה"צ.

ומשמע דבהא פליגי דעת הרמב"ם ז"ל הוא כמש"כ בשיטה החוסי דהא דשאי עבירה דקו"ע משוא"ת הוא משום דעבירה דקו"ע חמורה ולכן כל שיש כאן עבירה חמורה דקו"ע לא נתנה זו התורה דין שתהא נדחה מפני כה"צ, ודעת הרא"ש ז"ל הוא דעבירה וכה"צ שקולין בן וכששניהם מתנגדים ז"ל דינא הוא שאין אחד דוחה חברו וממילא נשאר בשוא"ת ולפי"ז גם אם אחר עושה בקו"ע מ"מ הלא הענינים שקולים הם ורק דהעושה מעשה אסור לו המעשה דקו"ע אף שיש בזה כה"צ, משום דראוי להיות בכיו"צ שוא"ת כיון דשקולין הם אלל אחרים שאינם עושים מעשה רק מניעת תוכחה, אללם הוא איפכה שאינם רשאים לבזה חבירו בקו"ע כיון שהאיסור וכה"צ שקולין הם [אך ק"ה י"ל דגם הרא"ש ז"ל מפרש דהא דשאי קו"ע משוא"ת הוא משום דקו"ע חמיר ולכך אינו נדחה, אלל דסובר דחומר דקו"ע שאלל זה לא מקרי חומר אלל אחרים וענין קו"ע ושוא"ת משניחין לכל אחד לפי מה שהוא אלל].

[כל הנהבאר לעיל הוא ע"פ דברי הגו"צ שפירש מחלוקת דהרמב"ם ז"ל

והרא"ש ז"ל דהרמב"ם ז"ל גם מה שאחרים עושים בקו"ע נקרא קו"ע שאינו נדחה מפני כה"צ ולהרא"ש ז"ל נחשב שוא"ת כיון שאלל זה האדם הרואה שהצירו לבוש כלאים הוא שוא"ת וככל הנ"ל וכעת עיינתי בהרא"ש ז"ל פ"ע דנדה הלכו כלאי בגדים סימן ו' כמה שביים דמשום כבוד הצריות ישחוק ולא יפרישנו משוגג עכ"ל משמע לכאורה כוונה אחרת דלשולט גם מה שהצירו עושה בקו"ע נחשב בגדר עבירה דקו"ע שאינו נדחה מפני כה"צ, אלל דכיון שהקו"ע של חבירו הוא בשוגג סובר הרא"ש ז"ל דלא חמיר קו"ע בשוגג משוא"ת במזיד ומשו"ה גם הקו"ע הזה נדחה בשביל כה"צ.

ויש להבבב בדבר עדי"ז דכל החומר שיש בקו"ע על שוא"ת הוא משום שהחוטא בקו"ע הוא מרידה גדולה יותר מהחוטא בשוא"ת שאינו אלל נמנע מלקיים מה שנחייב, וכ"ז במזיד אלל בשוגג שאינו בבבב רק שעלם בדבר הוא נגד מה שלזותה תורה בזה י"ל דאין חילוק בזה בחומר העון מקו"ע לשוא"ת ויש לפרש באופן אחר שהרי אנוס פטור לגמרי ואונסא כמאן דלא עבד ורק שוגג מחוייב חטאה דה"ל שלא לשכות אי"ג ה"ל לצר וזהו עיקר החטא שלו כמה שלא נזכר לצור ולדעת את המעשה אשר יעשה, וזה כ"י אינו אלל שוא"ת מה שלא נזכר שלא יבא לכלל שגגה. ונמלא שגם החוטא בשוגג בקו"ע, יסוד חטאו הוא בבבב חטא דשוא"ת וכמשנ"ת וקצתו והשי"ת יאילנו משיגות ויראינו מתורתו נפלאות].

Liste des 129 Souguiot étudiées sur Matmidim

H'AGUIM				
Hanouka 8. Emplacement de la Hanoukia 44. 45. Ner Ich oubeto 111 - 113. Le Chamach	Pourim 16. Michloah' Manot et Matanot Laevyonim 85. Zakhor et Méh'iyat Amalek	Pessah 20. Biour H'amets 58. Bedika des miettes 86. 87. 88. Vente du Hamets 127. Hamets immangeable	Sefirat Haomer 21. Un seul grand compte 89. 90. Un enfant qui devient adulte au milieu de la Sfira Ben Hametsarim 100. 3ème Beit Hamikdash	Roch Hachana 35. Les trois Livres 101 - 103. Tkiot Choffar Soukot 36. Mitstaer 104 - 106. Ma'amid
BRAKHOT				
1. Birkot Hatorah 2. Choméa Kéoné 3. Arévout 4. Kavana dans le Chema 5. Position pour le Chema 6. Méah Brah'ot 7. Amen Yetoma 9. Les quantités pour les Brah'ot	10. Les Brah'ot de consommation 11. Brakha Chééina Tsrih'a 12. Ikar Vétafel 13. Méein Chaloch 14. Brah'a sur un interdit 15. Anigrone 17. Birkat Haguéfen	18. Natei Inchei 19. Birkat Haréah' 22. Les jus 23. Trima 24. Pat Kisnin (1) 25. Pat Kisnin (2) 26. Les Apéritifs 27-31 Zimoun 32. Tefilat Haderekh	33 -34. Birkat Hagomel 38. Chéhéh'éyanou sur un nouveau fruit 39. Chéhéh'éyanou sur un nouveau Keli 40. Chéhéh'éyanou sur les Mitsvot 41. Hatov Véhamétiv sur le vin	42. Cheva Brah'ot (1) 43. Cheva Brah'ot (2) – Panim H'adachot 46. Birkat Halevanah 47-49. H'azarat Hachats'
SOUGUIOT GENERALES				
37. Bal Tossif 50. Tokh Kédé Dibour	51-52. Ein Chaliah' Lidvar Avera	53. Mitsva bo yoter Mibichlouh'o 54. Mitsvot lav lihanot nitanou	55-56. Mitsvat Assei Chehazman grama 57. Zerizim makdimim lemitsvot	71. 72. Haossek Bamitsva Patour Minhamitsva 89. 90. Les actions de l'enfant
CHABBAT – Meleket Mah'chevet		Chabbat – Les Derabanan		
59. 60. 61. Mit'assek 62. 63. 64. Davar Chééno Mitkaven 65. à 68. Psik Récheh	75 à 79. Grama 80. Chinouy 69. 70. Melakha chééina tsrikha légoufah	91 à 95. Réhitsa BéChabbat VéYom Tov 107 – 110. Nerot Shabbat 128. Kabalat Shabbat avancée par le Kahal		
HACHKafa - PENSEE JUIVE	EVEN HAEZER	YOREI DE'AH	H'OCHEN MICHPAT	
81 à 84. Tsaar Baalei Haim 129. Kavod Habriot	96 à 99. Yih'oud	73. 74. Maaser sur les gains	114 – 117. Adam Hamazik Béoness 118 -121. Th'ilato bépchia vessofo béoness	122-126. Néfech bénéfech